

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság
ítélete**

Az ügy száma: Kfv.VI.37.838/2017/7.

A tanács tagjai: Dr. Sperka Kálmán a tanács elnöke, Dr. Mudráné dr. Láng Erzsébet előadó bíró, Dr. Gyurán Ildikó bíró

A felperesek: ... Kft. I. rendű
II.rendű felperes neve II. rendű

A felperesek képviselője: ... ügyvéd

Az alperes: alperes nevea (alperes címe)

Az alperes képviselője: Dr. ... jogtanácsos

A per tárgya: örökségvédelmi ügyben hozott közigazgatási határozat felülvizsgálata

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó félek: a felperesek

A felülvizsgálati kérelem száma: 29.

Az elsőfokú bíróság neve, határozatának kelte és száma: Győri Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2017. július 4-én kelt 17.K.27.576/2016/27. számú ítélete

Rendelkező rész

A Kúria a Győri Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 17.K.27.576/2016/27. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felpereseket, hogy 15 napon belül egyetemlegesen fizessenek meg az alperesnek 50.000.- (ötvenezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget.

A lerótt 70.000.- (hetvenezer) forint felülvizsgálati eljárási illetéket a felperesek egyetemlegesen viselik.

Az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

- [1] Az alperes Gy-01D/EPH/3127-6/2014. számú 2014. december 2-án kelt és fellebbezés nélkül december 29-én első fokon jogerőre emelkedett határozatával egyetemlegesen kötelezte felpereseket, mint a ..., ... hrsz. alatti ingatlan tulajdonosait, egyebek között statikai szakvélemény benyújtására a teljes épületre vonatkozóan az épület délkeleti részén, a ... hrsz.-ú ingatlanon látható súlyos, életveszélyes repedés miatt, valamint meghatározott építési munkálatok (javítás, pótlás, tisztítás) elvégzésére. A kötelezettség teljesítésének határidejét a kézhezvételtől számított harminc napban jelölte meg. Indokai között rögzítette, hogy az ingatlan - az úgynevezett volt Főhercegi Malom épület - 10.874-es műemléki törzsszámon védett műemlék, melyre nézve a hatóság 2014. november 7-én helyszíni ellenőrzést folytatott és e szemle eredményeképpen írta elő a kötelezettségeket. Hivatkozott a kulturális örökség védelméről szóló 2001. évi LXIV. törvény (a továbbiakban: Kötv.) 41. § (1) bekezdésére, 43. § (1) bekezdésére és 67. § (1) bekezdés c) pontjára. Megállapította, hogy az épület helyreállítására irányuló önkéntes teljesítés a közeljövőben nem várható, a kötelezésben foglaltak elmaradása esetén a műemléki érték károsodik.
- [2] A határozatban foglaltak teljesítését a hatóság számos alkalommal - 2015. október 19. és 2016. szeptember 9. közötti időszakban - a helyszínen ellenőrizte, melynek során megállapította, hogy az előírt kötelezettségeket a felperesek nem teljesítették. Erre tekintettel a Gy-02D/EPH/934-22/2016. számú, 2016. december 5-én kelt, és a fellebbezés lehetőségének kizártsága okán egyben jogerős határozatával a kulturális örökség elemeinek veszélyeztetése miatt felpereseket egyetemlegesen 18.750.000.- örökségvédelmi bírság megfizetésére kötelezte. Hivatkozott döntésében a kulturális örökség védelmével, fenntartásával kapcsolatban a Kötv. 4. § (1) bekezdésére, 41. § (1), (2) bekezdéseire, valamint a 43. § (1) bekezdésére, a bírság jogalapja tekintetében pedig a 82. § (1) bekezdés c) és d) pontjára.
- [3] Rögzítette, hogy a Főhercegi Malom 1995 óta műemlék, a felperesek 2001 óta tulajdonosai az épületegyüttesnek. A mindenkori tulajdonos kötelessége a jókarbantartási, állagmegóvási munkák elvégzése, a műemlék fizikai valójában való megóvása. Az épület műszaki állapota régóta nem megfelelő. Az állékonyság biztosítása az érintett épületszerkezetek 2015. december 18-án megállapított súlyos állapotromlása miatt egyre nehezebben kivitelezhető. Bármely munkát csak statikus szakvélemény alapján lehet elvégezni, melyet az épület tulajdonosai az erre irányuló kötelezés és a határidő meghosszabbítása ellenére nem nyújtottak be.
- [4] Felperesek az épület jókarbantartása és védett műemléki érték épségben, jellege megváltoztatása nélkül történő fenntartására

vonatkozó, törvényben előírt kötelezettségüknek nem tettek eleget annak ellenére, hogy erre a hivatal többször kötelezte őket. Az épület állapot romlásának megakadályozására semmit nem tettek, ezzel a műemléki értéket veszélyeztették, miáltal a hatóság bírság kiszabásáról döntött. A bírság mértékét a 191/2011 (X.18.) Korm. rendelet (továbbiakban: Rendelet1.) előírásai szerint számította ki, ennek pontos levezetését a határozatában bemutatta.

A kereseti kérelem

- [5] Felperesek keresetükben a határozat hatályon kívül helyezését kérték. Nézetük szerint a bírság kiszabásának jogalapja nem áll fenn. Az indokolás nem felel meg a valóságnak, illetve egyoldalúan rögzíti a tényeket. Utaltak arra, hogy az ingatlanok megszerzését követően azok felújítását folyamatosan végezték, körülbelül 1 milliárd forintot fordítottak már az ingatlan jókarbantartására. A szóban forgó repedés nem új keletű, már fennállt a felperesek tulajdonszerzését megelőzően is. Tény, hogy az egyeztetések során mind a statikus szakértő, mind a kivitelező különböző megoldásokat javasolt, de véglegesítés nem történt. Egyébként a hatóság a határozatában a statikai szakvélemény benyújtásán kívül további munkálatok elvégzésére is kötelezte felpereseket, melyeket el is végeztek. Az időközben ... statikus szakértő által elkészített vélemény szerint nincs életveszély, az épület állapota az elmúlt két évben nem romlott. Emiatt a bírság jogalapja nem áll fenn, annak mértéke pedig álláspontjuk szerint eltúlzott, a szankció nem a törvényben írt preventív célt szolgálta.
- [6] Hivatkoztak továbbá felperesek a 2017. március 14-i első bírósági tárgyaláson a hatóság ügyintézőjének elfogultságára, majd ezt követően május 24-én előterjesztett írásos beadványban utaltak a 312/2012. (XI.8.) Korm. rendelet (a továbbiakban: Rendelet2.) 58. § (6) bekezdésben foglalt előírás sérelmére, mert szerintük a helyszíni szemlén a hatóság részéről két ügyintézőnek kellett volna jelen lennie.

Az elsőfokú ítélet

- [7] Az elsőfokú bíróság jogerős ítéletével a keresetet elutasította. Kifejtette, hogy az alperes már 2014-ben kelt határozatában kötelezte felpereseket az ingatlan súlyos, életveszélyes repedés miatti statikai szakvélemény benyújtására, mellyel szemben a felperesek jogorvoslati kérelmet nem terjesztettek elő. A határozat jogerőre emelkedett, így az állagsérelem veszélyének ténye jelen eljárásban már nem vitatható. Már a 2014-es határozat meghozatalakor megállapítható volt, hogy a felperesek az épület jókarbantartására irányuló kötelezettségüknek nem tettek eleget. A repedés tényével az állagsérelem veszélye megállapítható, tekintettel arra, hogy az épület nem eredeti állapotban van.
- [8] Jelen eljárásban a bírság jogalapja körében azt kellett tehát

vizsgálni, hogy a 2014-ben kelt határozatban előírt kötelezettségüket a felperesek határidőben teljesítették-e. A felperesek statikai szakvélemény benyújtására vonatkozó kötelezettségüket kétség kívül nem teljesítették, így a Kötv. 82. § (1) bekezdés d) pontjában foglalt tényállást megvalósították, a védett kulturális örökségi elemet kötelezettségük elmulasztásával veszélyeztették. Egyébiránt az állagsérelem veszélyét támasztja alá ... statikus szakértő elkészült szakvéleménye is, melynek releváns következtetései az ítéletből is kitűnnek.

- [9] Felperesek valóban kértek határidő hosszabbítást, de annak indokát nem adták, így ez okból jogellenességre nem hivatkozhatnak. Rögzítette a bíróság, hogy nem az élet- és vagyonbiztonság volt a bírság kiszabás jogalapja, hanem a védett műemléki érték károsodásának veszélye. Nincs jelentősége a felperesek azon hivatkozásának, hogy már ilyen állapotban vásárolták az ingatlant.
- [10] A felperesek ugyan vitatták a bírság mértékét is, azonban e körben semmilyen konkrét jogsértésre nem hivatkoztak, kizárólag arra, hogy a bírság jogalapja nem áll fenn. Így ezen hivatkozásukat a bíróság érdemben nem tudta vizsgálni. Önmagában az sem elegendő, ha arra hivatkoznak, hogy a bírságalap eltúlzott.
- [11] Az elfogultságára tett hivatkozás alaptalan, a csatolt levelezésből a felek közötti elfogultságra okot adó haragos viszonyra nem lehet következtetni és egyébként pedig ezek a körülmények a felperesek számára már a közigazgatási eljárásban is ismertek voltak, erre azonban ott nem hivatkoztak, így azt a perben már alappal nem hozhatják fel.
- [12] A Rendelet2. 58. § (6) bekezdésének sérelmét pedig azért nem tudta vizsgálni a bíróság, mert az a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 335/A. § szerinti keresetváltoztatás tilalmába ütközött. Végül kiemelte a bíróság, hogy helyszíni szemle lefolytatása indokolatlan, mert az a per előbbre vitelét nem szolgálja, hiszen a repedés ténye nem volt vitatott.

A felülvizsgálati kérelem és ellenkérelem

- [13] A jogerős ítélettel szemben a felperesek terjesztettek elő felülvizsgálati kérelmet. Kérték az ítélet hatályon kívül helyezését és a felperes keresetének helyt adó döntés hozatalát. Jogszabálysértésként hivatkoztak a Kötv. 82. § (1) bekezdés d) pontjára, 83. §-ára, a 39/2015. (III.11.) Korm. rendelet (a továbbiakban: Rendelet3.) 76. § (5) bekezdésére, és a Rendelet2. 58. § (6) bekezdésére.
- [14] Kiemelték azt, hogy az ingatlan már a megvásárláskor is romos állapotban volt, rekonstrukció vált szükségessé. A tulajdonosok kezdeményezésére 1995-ben nyilvánították műemlékké. A felújításhoz állami támogatást nem kaptak, ennek következtében részbeni tulajdonosváltás is történt, de a felperesek megkezdték az épület felújítását, jelentős összeg ráfordításával. Mindezt a folyamatot a

műemléki hatóság nyomon követte.

- [15] A bíróság a tényállásból helytelen jogi következtetésre jutott. A 2014-ben hozott határozat első fokon történő jogerőre emelkedése nem jelentette egyben a műemlék veszélyeztetettségének fenn álltát. Az nem egy szakszerű álláspontot tükrözött, hanem egy hivatali alkalmazott véleményét, amit az elkészült szakértői vélemény nem erősített meg. A falnak nincs állékonysági problémája. Kérdés lehet-e ilyen helyzetben veszélyeztetésről beszélni akkor, amikor egyébként a veszélyeztetés fogalma nincs is egzaktan definiálva.
- [16] A Kötv. 82. § (1) bekezdés d) pontjában foglalt magatartás, amelyre alapozódott a bírság, nem áll fenn. Elvárható lett volna a bíróság részéről, hogy helyszíni szemle keretében győződjön meg az épület állapotáról. Hivatkoztak továbbá a felperesek arra, hogy a Kötv. 83. § alapján nem lett volna helye a bírság kiszabásának azért sem, mert a repedés egy harminc éve történt bontás következménye, amelytől számítva tíz év, a hatóság tudomásra jutásától pedig egy év már eltelt.
- [17] Az elfogultsággal kapcsolatban arra hivatkoztak - jogszabályhely megjelölése nélkül -, hogy nem értenek azzal egyet, hogy az elfogultságra már a közigazgatási eljárásban is utalni kellett volna. Erre ugyanis akkor tudtak hivatkozni, amikor az ügyintéző hozzáállása ezt indokolta.
- [18] A Rendelet2. 58. § (6) bekezdésének megsértésével kapcsolatban kifejtették, hogy nem értenek egyet azzal, hogy tiltott keresetváltoztatás történt volna. Nézetük szerint a kereseti kérelemen belül újabb jogszabálysértés, illetőleg eljárási kifogás előterjeszthető volt, ezt a bíróságnak érdemben vizsgálnia kellett volna.
- [19] Végezetül rámutattak arra, hogy nem értik, az ítélet miért nem foglalkozott azzal, hogy a felperesek teherbíró képességét sértette a bírság. A Rendelet3. 76. § (5) bekezdés szerint a kötelezettséget úgy kell a hatóságnak elrendelnie, hogy annak teljesítése a kötelezett méltánylást érdemlő életviszonyaiban zavart ne okozzon. Egyébként sem életszerű, hogy egy tulajdonos veszélyeztesse az általa megvásárolt épületet, főleg akkor hogyha már jelentős összeget ráfordított.
- [20] Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában fenntartását kérte, egyebek mellett utalva arra, hogy felülvizsgálati eljárásban az ítélet kizárólag jogszabálysértésre hivatkozással támadható. Kifejtette, hogy olyan új hivatkozás, a Kötv. 83. §-ában foglalt időmúlás jelent meg a felülvizsgálati kérelemben elsőként, amely az elsőfokú bírósági eljárásban nem merült fel. Nézete szerint erre a felperesek, mint új jogcímre már az felülvizsgálati eljárásban nem hivatkozhattak. Fenntartott álláspontját a veszélyeztetettséggel összefüggésben, amelyre nézve a felülvizsgálati kérelemben új elemet nem tartalmaz, melyet a bíróság teljes körűen elbírált.

A Kúria döntése és jogi indokai

- [21] A felülvizsgálati kérelem nem alapos.
- [22] A Pp. 275. § (1) és (2) bekezdése szerint a felülvizsgálati eljárásban bizonyítás felvételének nincs helye. A Kúria a felülvizsgálati kérelem elbírálása során, a felülvizsgálati kérelem keretei között, a rendelkezésre álló iratok alapján dönt. A felülvizsgálat tárgya az elsőfokú jogerős ítélet jogszerűségének megítélése.
- [23] Az elsőfokú jogerős ítélet a felülvizsgálati kérelemben foglalt okból nem jogszabálysértő.
- [24] A Kötv. 82. § (1) bekezdés d) pontja szerint örökségvédelmi bírsággal (a továbbiakban: bírság) kell sújtani, azt a természetes vagy jogi személyt és jogi személyiséggel nem rendelkező szervezetet, aki (amely) a védett kulturális örökségi elemet kötelezettségének elmulasztásával veszélyezteti.
- [25] A Rendelet3. 76. § (1) bekezdés szerint a hatóság műemlékvédelmi érdekből a sérült védett műemléki érték haladéktalan helyreállítását írhatja elő. Az (5) bekezdés szerint a kötelezettséget úgy kell elrendelni, hogy teljesítése a kötelezett méltánylást érdemlő életviszonyaiban zavart ne okozzon.
- [26] A felperesek a felülvizsgálati kérelemben öt kérelmi elemet különítettek el egymástól, ezek közül négyhez kapcsoltak jogszabályhely megjelölést is. A Kúria rámutat, hogy mindazon kérdésekben, amelyeket a felperesek már az elsőfokú eljárásban is vitattak, azaz a bíróság vizsgálni tudott, jogszerűen foglalt állást az elsőfokú bíróság.
- [27] Így mindennek előtt a Kúria osztja azon ítéleti megállapítást, hogy az állagsérelem veszélyének ténye jelen közigazgatási bírságot kiszabó határozattal szemben indult eljárásban már nem volt vitatható. A Kúria utal arra, hogy a 2014-ben hozott határozatot a felperesek nem fellebbezték meg. Az ügyben csak az releváns, hogy jogerős határozat kötelezte őket a statikai szakvélemény határidőben történő elkészíttetésére. A kérdés tehát csak az volt/lehetett a bírság jogalapja körében, hogy a 2014-ben hozott határozatban előírt kötelezettségüket a felperesek határidőben teljesítették-e. Márpedig tényszerűen ez nem történt meg, melynél fogva helyes következtetésre jutott az elsőfokú bíróság, hogy a bírság jogalapja fennállt. Mint ahogy helyesen fejtette ki azt is, hogy a felperesek által előterjesztett írásbeli és szóbeli nyilatkozatok, iratok tartalma alapulvételével nem volt mód a bírság összecszerűségének vizsgálatára.
- [28] A Kúria a bírságmérték körében áttekintve a periratokat azt látta, hogy a felperesi előadásokban a bírság összecszerűsége kérdése szorosan kapcsolódott a jogalap hiányára vonatkozó érveléshez. A keresetlevél is csak a Kötv. 82. § (1) bekezdés a)-f) pontjait hivatkozta (jogalapi szabályozás), melyet a felperesek az utóbb elkészült szakvéleménnyel kívántak erősíteni. Felperesek jogszabályi hivatkozás nélkül utaltak a „bírságalap eltúlzott mértékére”. E vonatkozásban a Rendelet3. 76. § (5) bekezdésében foglalt, a kötelezettségek hatóság általi mikénti előírásának

általános szabályát sem a keresetlevélben, sem az első tárgyaláson konkrétan és célzottan nem hívták fel, illetve e jogszabályban foglalt körülményekre kifejezett tényelődás nincs, továbbá a jogszabályi céllal ellentétes eltúlzott bírságmértékre vonatkozóan a felperesek részéről ugyancsak nincs vizsgálható tartalmi indokolás. Nem lehet a fentiekben kifejtettektől eltérő véleményre jutni a per első tárgyalásán elhangzott azon felperesi nyilatkozat alapján sem, mely szerint: „A bírság mértékét azért vitatjuk, mert nincs veszélyeztetés, tehát a bírság jogalapja sem áll fenn, így a másfélszeres szorzó alkalmazása is jogsértő.”

- [29] Osztotta e körben a Kúria az alperes érvelését, amely visszautalt az elsőfokú eljárás adataira, beleértve a végrehajtás felfüggesztésével kapcsolatos kérelmi elemeket is. A felperesek egyáltalán nem hivatkoztak méltányosságot érdemlő, e körben vizsgálandó életviszonyaikra, nem nevesítettek zavart okozó körülményeket, azaz nem indokolták meg az erre vonatkozó kérelmüket. A peranyag alapján lényegében a felperesi pertársak csupán az új funkció általuk egyelőre meg nem találása tekintetében tettek előadást a 11. számú tárgyalási jegyzőkönyvben. Erre azonban önmagában nem lehet tekintettel lenni, amikor az eljárás tárgya a kulturális örökség védelme törvényi követelményének végrehajtása.
- [30] A Kúria megállapította, hogy a bírság mértékével kapcsolatban felhozott felperesi érvek nem alaposak. Nem lehet indok, hivatkozási alap a bírság mértéke kifogásolásánál, hogy a bírság jogalapja felperesek szerint nem áll fenn. Részletes kifejtés a bírság összegének helytelen kiszámítása vagy annak eltúlzott mértéke vonatkozásában a perben a felperesek részéről nem történt, így e kérdésben az elsőfokú bíróság ténylegesen nem tudott érdemben állást foglalni.
- [31] A Kúria hangsúlyozza, hogy a konkrét határozat jogszerűsége megítélését nem befolyásolhatják azzal szorosan összefüggésben nem lévő körülmények, mint például a renoválásra már korábban elköltött összeg, illetve hogy felperesek az eljárást „zaklatásnak” érzik, mint ahogy arra az előkészítő iratukban utaltak. A bírság egy jogszabályi előíráson alapuló szankció, mely a jogerős határozat végrehajtását volt hivatott kikényszeríteni. Ezen eljárás lefolytatása a közigazgatási szerv kötelezettsége volt.
- [32] Az elfogultsággal kapcsolatban szintén nem hivatkoztak jogszabályra a felperesek, azaz nem jelölték meg, hogy e vonatkozásban milyen szabályt sértett meg az elsőfokú ítélet. A Kúria csupán megjegyzi, egyetért az abban elsőfokú bírósággal, hogy a felperesek által állított elfogultságot, annak esetleges okát a felpereseknek már a közigazgatási eljárásban is tudniuk kellett, és be kellett volna jelenteni. Ha az elfogultság alapjaként valamilyen objektív körülmény szolgál (például valamilyen üzleti kapcsolat, személyes ismeretség, illetőleg ebből eredően esetlegesen valamilyen szubjektív rossz viszony), akkor a bejelentést nem lehet attól függővé tenni, hogy éppen milyen az eljárás során az érintett ügyintéző „hozzaállása”. Ennek ellenére az elsőfokú bíróság áttekintette az ezzel

kapcsolatos iratanyagot, elfogultságra utaló körülményt nem talált. A felperesek pedig a felülvizsgálati kérelmükben ezzel összefüggésben megsértett jogszabályhelyet nem jelöltek meg, így a Kúriának konkrétan erre nézve vizsgálandni nem volt módja.

- [33] Helyesen utalt az elsőfokú bíróság arra is, hogy a helyszíni szemlén résztvevő hatósági ügyintézők számával kapcsolatos eljárási kifogás, mivel az az első tárgyalást követően került előterjesztésre, a Pp. 335/A. § alapján a keresetváltoztatás tilalmába ütközött, ezért érdemben a bíróság nem vizsgálhatta.
- [34] A felperesek a keresetükben az alperesi határozatot jól körülhatárolt okból - az anyagi jogi jogszabályok megsértésére (bírság jogalapja) hivatkozással - érdemben támadták, semmilyen vonatkozásban nem utalva a hatóságok eljárásával kapcsolatos - adott esetben az ügy érdemére is kiható - eljárásjogi jogszabálysértésre. Így az utólagos hivatkozás nem minősíthető csupán a „kereseti kérelmen belüli újabb jogszabálysértés” megjelölésének.
- [35] Végezetül rámutat a Kúria, hogy a felülvizsgálati eljárásban a kereset jogcíme már nem változtatható meg, új tény, körülmény, új jogszabálysértés nem hivatkozható. A felperesek által teljesen új elemként behozott időmúlásra, mint a kötelezést kizáró körülményre (Kötv. 83. §) a felülvizsgálati eljárásban hivatkozni már nem lehetett, ugyanis azt az elsőfokú bíróság sem tudta vizsgálni. A felülvizsgálat tárgya pedig a perrendi szabályok szerint az elsőfokú jogerős ítélet jogszerűségének vizsgálata.
- [36] A Kúria fentiek alapulvételével az érdemben helyes elsőfokú ítéletet a Pp. 275. § (3) bekezdés alapján hatályában fenntartotta.

A döntés elvi tartalma

- [37] *A kiszabott műemlékvédelmi bírság összecszerűségének vitatásához nem elég a bírság jogalapját cáfolni, illetve annak hiányára hivatkozni. A bírságmérték körében önálló tényelőadás és jogi érvek előterjesztése szükséges.*

Záró rész

- [38] A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Pp. 274. § (1) bekezdése alkalmazásával tárgyaláson kívül bírálta el.
- [39] Felperesek a Pp. 78. § (1) bekezdés szerint kötelesek az alperes felülvizsgálati eljárási költségét egyetemlegesen megfizetni.
- [40] A felperesek a felülvizsgálati kérelemhez az illetéket 1.875.000.- forint összegben átutalással teljesítették. A feljegyzett tételes illetéket - szem előtt tartva az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 43. § (3) bekezdésében foglaltakat, egyetemlegesen viselik a Pp. 78. § (1) bekezdés és 82. § (1) bekezdés alapulvételével. A túlfizetés miatti különbözetet az Itv. 80. § (1) bekezdés i) pontja alapján a felperesek az adóhatóságtól visszaigényelhetik.

[41] Az ítélet elleni felülvizsgálatot a Pp. 271. § (1) bekezdés e) pontja zárja ki.

Budapest, 2018. február 14.

Dr. Sperka Kálmán s.k. a tanács elnöke, Dr. Mudráné dr. Láng Erzsébet s.k. előadó bíró, Dr. Gyurán Ildikó s.k. bíró

A kiadmány hitelével:
tisztviselő